

MARIA FĂRĂMĂ

cl. a X-a, LT „Boris Cazacu”, Nisporeni
Premiul II, secțiunea „Poezie – liceeni

Dezlănțuirii

din noi se deschid uși
prin crăpăturile lor latră cerbii
iubiri himere evadează
împăienjenesesc lumea ca iederele otrăvitoare
apoi sub cerul iluzionist
dansează octogonal
sufletele noastre sunt o piramidă de sticlă
reflectă dezlănțuirile

Agonii

întunericul îți urlă în spate
te încolăcește ca o cobră
în ritualul veninos al tăcerii
urme de surăsuri
se preling pe pereți
umbre îți dilată privirea
și gheare își plimbă obscurul
pe dinăuntrul trupului
inima devine otrăvitoare
îmbrățișată cu iederele mucegăite
cutele pielii schițează unghiuri magice
ești o epavă ancorată
la marginea fluviului

Minciună

timpul hilar
epuizează anii din florile de cireș
aripile fluturilor
emană dezamăgiri
m-ai mințit, poezie,
m-ai mințit că ne vom iubi etern
viața nu e decât o caisă coaptă
căzută pe jos

Joc

Hai să ne jucăm.
Te voi învăța un joc frumos
în care viața e imprevizibilă, labirintică și sinuoasă.
Hai să alergăm pe tabla de șah.
Fă tu prima mișcare,
atacă-mă, iubește-mă.
Eu te voi răni, apoi te voi face fericit.

Hai să te învăț un joc.
Ne numărăm unii pe alții
în cubul ăsta neregulat
cu cifre pe el, cu mișcări inteligente,
cu picioare și mâini, cu circumvoluțiuni.

Hai să ne jucăm,
hai, acumulează încă un punct, încă o victorie,
încă o respirație, încă o inimă.

Acum, explică-mi toate regulile,
toate articulațiile.
Nu ai dreptul să pierzi!
Fiindcă aici e ultima respirație,
ultima silabă, ultimul exercițiu
cu obloanele spre ultima destinație.

înfige-mi cuțitul în cap
în cea mai dureroasă amintire
și lasă-l acolo să ruginească
să-mi încălcesc mâinile
să nu îl ajung
să disper
noaptea, când licuricii
vor ieși la plimbare
vor etala lumini diforme
pe creștetul meu
lama cuțitului e mai strălucitoare
amintirile sunt mai fluorescente